

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 225/2011-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti E., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. Ď., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co/22/2008-332 z 21. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti E., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2009 doručená faxom (27. augusta 2009 v origináli) a doplnená 17. septembra 2009 sťažnosť obchodnej spoločnosti E., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co/22/2008-332 z 21. októbra 2008 (ďalej aj „namietané uznesenie“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a vyžiadaného súvisiaceho spisu vyplýva, že právny predchodca sťažovateľky sa zúčastnil dražby vykonanej 27. novembra 1997 Daňovým úradom... (ďalej len „daňový úrad“) s tým, že ako vydražiteľ zaplatil na účet daňového úradu cenu dosiahnutú vydražením, a to sumu 3 828 800 Sk, a následne po právoplatnosti rozhodnutia daňového úradu o udelení príklepu nadobudol vlastníctvo k vydraženej nehnuteľnosti.

Daňový dlžník, ktorého majetok bol vydražený, podal 10. júna 1998 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, ktorej najvyšší súd vyhovel a rozsudkom sp. zn. 7 Sž 100/1998, ktorý nadobudol právoplatnosť 11. februára 1999, zrušil rozhodnutie daňového úradu o udelení príklepu pre jeho nezákonnosť; súčasne mu vrátil vec na ďalšie konanie. Nadväzne na to podal daňový dlžník proti právnenému predchodcovi sťažovateľky žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (predmetu dražby), na základe ktorej bolo rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 153/02-301 z 18. októbra 2004 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 23 Co 128/05-358 z 20. októbra 2005 určené, že právny predchodca sťažovateľky nenadobudol k nehnuteľnosti na základe dražby vykonanej 27. novembra 1997 vlastníctvo a vlastníkom predmetu dražby je daňový dlžník s manželkou.

Následne právny predchodca sťažovateľky vyzval daňový úrad na vrátenie sumy 3 828 800 Sk, ktorú zaplatil, a daňový úrad ju ako cenu dosiahnutú vydražením prijal. Keďže daňový úrad výzvam právneho predchodcu sťažovateľky nevyhovel, podal tento okresnému súdu žalobu o zaplatenie sumy 3 828 800 Sk s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia.

Daňový úrad vrátil právnomu predchodcovi sťažovateľky sumu 3 828 800 Sk, čím došlo k späťvzatiu žaloby v tejto časti a okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 50/2002 z 29. mája 2007 konanie o zaplatenie istiny zastavil. Zároveň uložil daňovému úradu povinnosť zaplatiť právnomu predchodcovi sťažovateľky úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 3 828 800 Sk od 12. februára 1999 do 29. mája 2007 a nahradiť mu trovy konania.

Právny predchodca sťažovateľky postúpil 18. augusta 2008 pohľadávku vyplývajúcu mu z rozsudku okresného súdu sp. zn. 13 C 50/2002 z 29. mája 2007 na sťažovateľku a krajský súd na jej návrh na zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa uznesením sp. zn. 8 Co 22/2008 z 30. septembra 2009 pripustil, aby do konania vstúpila namiesto pôvodného navrhovateľa sťažovateľka. Daňový úrad podal proti označenému rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, vo väzbe na čo krajský súd uznesením č. k. 8 Co/22/2008-332 z 21. októbra 2008 zrušil rozsudok okresného súdu a konanie zastavil, a to na tom základe, že podľa jeho názoru daňový úrad nie je právnickou osobou podľa § 18 ods. 2 písm. d) Občianskeho zákonníka a nemá spôsobilosť byť účastníkom daného konania.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 45/2009 z 28. apríla 2009 odmietol ako neprípustné bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka cituje relevantné články ústavy, dohovoru, § 19 Občianskeho súdneho poriadku [ďalej aj „OSP“ (podľa ktorého spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva)], ako aj § 4 ods. 4 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení neskorších predpisov [ďalej len zákon č. 150/2001 Z. z. (podľa ktorého daňové úrady majú spôsobilosť byť účastníkmi súdneho konania a samostatne konať pred súdom v rámci svojej pôsobnosti. Za daňový úrad koná pred súdom riaditeľ daňového úradu alebo ním poverený zamestnanec.)] vyjadrujúc názor, že «*Krajský súd pri posudzovaní spôsobilosti Daňového*

úradu byť účastníkom konania mal vychádzať z ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 150/2001 Z. z. V nadväznosti na vyššie citované ustanovenie zákona č. 150/2001 Z. z. je spôsobilosť Daňových úradov vymedzená v ustanovení § 1 cit. zákona a § 4 ods. 3 [písm. e), pozn.], ktorý ustanovuje, že Daňový úrad v rámci svojej právomoci a pôsobnosti „kontroluje vyberanie poplatkov a vymáha ich podľa osobitného predpisu; 2) vykonáva správu súdnych poplatkov súvisiacu s ich evidovaním a vysporiadaním podľa osobitného predpisu.“. V zmysle poznámky pod čiarou týmto predpisom je zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správne daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov.».

S poukazom na uvedené sťažovateľka tvrdí, že „Uvedené ustanovenia určujú právny status daňových úradov a jednoznačne definujú spôsobilosť a pôsobnosť odporcu nielen vo veciach vymáhania daňových nedoplatkov vrátane daňovej exekúcie predajom nehnuteľností.“.

Podľa sťažovateľky „Je jednoznačné, že výkon rozhodnutia – daňovú exekúciu Daňový úrad... organizoval a realizoval v rámci svojej právomoci a pôsobnosti a v tejto súvislosti i prijal sumu 3.828.800,- Sk. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že Daňový úrad nedodrжал v rámci výkonu daňovej exekúcie všetky postupy bolo jeho rozhodnutie o udelení príklepu č. 694/320/74158/97 zo dňa 27. 11. 1997 rozhodnutím Najvyššieho súdu 7 Sž 100/1998 zo dňa 28. 1. 1997 zrušené. Vzhľadom k uvedenému zrušením právneho dôvodu, na základe ktorého Daňový úrad... prijal finančné prostriedky v sume 3.828.800,- Sk, došlo pri výkone jeho právomoci a pôsobnosti k bezdôvodnému obohateniu a mal uvedené finančné prostriedky vrátiť vydražiteľovi.“.

K vráteniu finančných prostriedkov napriek viacerým výzvam došlo až pred vyhlásením rozhodnutia Okresného súdu Žilina, čím vznikol vydražiteľovi a následne po postúpení pohľadávky sťažovateľ[ke] k vzniku nároku na úroky z omeškania.

Ak Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že Daňový úrad... nie je právnickou osobou opomína spôsobilosť byť účastníkom konania má aj ten komu ju priznáva zákon v zmysle ustanovenia § 19 in fine.“.

Vychádzajúc z uvedenej argumentácie je sťažovateľka toho názoru, že jej v sťažnosti označené práva boli porušené „tým, že Krajský súd neaplikoval ustanovenie § 19 O. s. p. a nepriznal Daňovému úradu... v súlade s § 4 ods. 4 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch v znení neskorších predpisov spôsobilosť byť účastníkom konania odňal tým možnosť uplatnenia sťažovateľ[kiných] majetkových práv a v záujme generálnej prevencie nielen z dôvodu tohto individuálneho prípadu...“, a preto žiada, aby ústavný súd o jej sťažnosti vo veci samej takto rozhodol:

„Krajský súd v Žiline v konaní pod sp. zn. 8 Co/22/2008 uznesením 8 Co/22/2008-332 zo dňa 21. 10. 2008 porušil základné právo sťažovateľ[ky] E., s. r. o... zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a článkom 20ods. 1 Ústavy SR.

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline 8 Co/22/2008-332 zo dňa 21. 10. 2008 a prikazuje Krajskému súdu v Žiline, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.“

Dňa 17. septembra 2009 bolo ústavnému súdu doručené podanie sťažovateľky označené ako „Doplnenie podania zo dňa 24. 08. 2009“, v ktorom sa odvoláva na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v prípade Zvolský a Zvolská proti Českej republike č. 46129/99, v ktorom sa ESLP zaoberal porušením práv sťažovateľov až po rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky v dovolacom konaní. V nadväznosti na to sťažovateľka uviedla, že jej sťažnosť je podaná v dvojmesačnej lehote v súlade s § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavom súde“).

Ústavný súd pridriavajúc sa svojej aktuálnej judikatúry pri súbežnom podaní mimoriadneho opravného prostriedku a sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 58/2011, III. ÚS 192/2011) považoval v tomto prípade lehotu na podanie sťažnosti proti namietanému uzneseniu krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. decembra 2008, za zachovanú, pretože najvyšší súd o mimoriadnom opravnom prostriedku rozhodol z procesných dôvodov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno považovať sťažnosť (návrh) za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05 a IV. ÚS 288/05).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 8 Co/22/2008-332 z 21. októbra 2008

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo vzťahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie v občianskoprávných veciach (vrátane obchodných sporov) patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07), a tiež ak by napadnuté rozhodnutie malo za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 1564/09) ďalej pripomína, že napadnuté rozhodnutie posudzuje iba z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach daného prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízii napadnuté uznesenie so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení krajského súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého uznesenia ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010).

Sťažovateľka namietala porušenie svojich v sťažnosti označených práv uznesením krajského súdu č. k. 8 Co/22/2008-332 z 21. októbra 2008 tvrdiac, že krajský súd v jej právnej veci vykonal ústavne nesúladný výklad aplikovaných právnych noriem, resp. neaplikoval § 19 OSP a nepriznal daňovému úradu v súlade s § 4 ods. 4 zákona č. 150/2001 Z. z. spôsobilosť byť účastníkom konania.

Podstatou jej sťažnosti je nesúhlas s právnymi názormi, interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení právnych predpisov, a to najmä zákona č. 150/2001 Z. z. a Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia krajského súdu konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti jeho právnych záverov alebo ktoré by spočívali v ich nedostatočnom odôvodnení.

Krajský súd uznesením č. k. 8 Co/22/2008-332 z 21. októbra 2008, proti ktorému smeruje sťažnosť sťažovateľky, na základe odvolania daňového úradu (v predmetnom konaní ako odporcu v 1. rade) zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 13 C/50/2002-267 z 29. mája 2007 v spojení s opravným uznesením č. k. 13 C/50/2002-297 z 30. októbra 2007 vo výroku, ktorým bol odporca v 1. rade zaviazaný zaplatiť sťažovateľke v procesnom postavení navrhovateľky úrok z omeškania v sume 17,6 % ročne zo sumy 3 828 800 Sk od 12. februára 1999 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, a konanie zastavil.

Krajský súd ako odvolací súd považoval odvolanie daňového úradu za dôvodné, pričom v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najskôr citoval § 19 OSP (podľa ktorého spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva). Ďalej poukázal na § 20 OSP [podľa ktorého každý môže pred súdom ako účastník samostatne konať (procesná spôsobilosť) v tom rozsahu, v akom má spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva a brať na seba povinnosti.] a následne citoval aj § 18 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka [podľa ktorého spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby (ods. 1). Právnickými osobami

sú: a) združenia fyzických alebo právnických osôb, b) účelové združenia majetku, c) jednotky územnej samosprávy, d) iné subjekty, o ktorých to ustanovuje zákon (ods. 2)]. V nadväznosti na to krajský súd konštatoval, že daňový úrad nie je právnickou osobou podľa § 18 ods. 2 písm. d) Občianskeho zákonníka.

Napokon krajský súd upriamil pozornosť na § 4 ods. 3 zákona č. 150/2001 Z. z. uvádzajúc, že *„daňový úrad vykonáva správu daní podľa osobitného predpisu, v rámci ktorej najmä eviduje a registruje daňové subjekty, vymáha daňové nedoplatky vrátane nedoplatkov na zrušených daniach a na odvodoch, vypracúva metodiku daňovej kontroly a plán daňovej kontroly, riadi pracovisko daňového úradu a kontroluje daňové subjekty“*.

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že *„Uvedený zákon v zmysle citovaných zákonných ustanovení priznáva daňovým úradom spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania, avšak zároveň stanovuje, že daňové úrady majú spôsobilosť byť účastníkom konania a samostatne pred súdom konať len v rámci svojej pôsobnosti, čo vyplýva z ust. § 1 zákona č. 150/2001 o daňových orgánoch.“*

Podľa názoru krajského súdu *„Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu jednoznačne vyplynulo, že prvostupňový súd uvedené konanie považoval za občiansko-právny vzťah, ktorý je potrebné definovať podľa § 1 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako majetkový vzťah medzi právnickou osobou a štátom, t. j. vyplývajúci z noriem súkromného práva. Konanie o uplatnenom nároku však nebolo konaním v rámci vymáhania nedoplatkov, ani v súvislosti s vymáhaním daňových nedoplatkov. Predmetom sporu bolo príslušenstvo pohľadávky.“*

Vychádzajúc z uvedených skutočností krajský súd uzavrel, že v danom konaní daňový úrad nemal spôsobilosť byť účastníkom konania a ani procesnú spôsobilosť, lebo predmet sporu je mimo rozsahu jeho spôsobilosti priznanej mu zákonom č. 150/2001 Z. z. Zároveň krajský súd zdôraznil, že uvedený nedostatok je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania.

Podľa ústavného súdu právny názor krajského súdu je v napadnutom uznesení zdôvodnený dostatočne a presvedčivo a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Zároveň tento názor korešponduje aj s judikatúrou všeobecných súdov (napríklad rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽ 101/2010 z 26. októbra 2010, v ktorom sa okrem iného uvádza, že *„podľa zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch v znení neskorších predpisov Daňové riaditeľstvo SR je právnickou osobou, teda subjektom s plnou právnou subjektivitou, a zároveň daňové úrady takouto plnou právnou subjektivitou nedisponujú...“*).

Výsledok interpretácie príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona č. 150/2001 Z. z. považuje preto ústavný súd za logický a dostatočný majúci základ v aplikovanej právnej úprave, ktorý v konečnom dôsledku nemôže vyústiť do spochybnenia právnych záverov namietaného uznesenia, ktoré sú iba odlišné od právnych argumentov sťažovateľky.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s týmto právnym názorom nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd tiež nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú presvedčivé, zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené a ako také zodpovedajúce obsahu základného práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi namietaným uznesením, námietkami sťažovateľky a jej v sťažnosti označenými právami. Z tohto dôvodu sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 8 Co/22/2008-332 z 21. októbra 2008

Sťažovateľka tiež namietala, že napadnutým uznesením bolo porušené aj jej základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy.

Keďže ústavný súd v okolnostiach daného prípadu nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť v zásade porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosedné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (napr. II. ÚS 78/05). V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2011